



СБОГОМЪ, ГОРО!

Мила горо,
Въ тебъ бродихъ,
Ледъ водица
Въ тебе пихъ.

Ти си пълна
Съ благодать:
Въ тебъ потоци,
Знамъ, текатъ.

Сънки хладни
Имашъ ти,
Необятни
Красоти!

Имашъ чудни
Цвѣтенца
Водоскоци,
Езерца!

Имашъ птички
Съ дивенъ гласъ,
Що унасятъ
Ни въ захласъ!

Свѣжестъ, горо,
Въ тебъ черпихъ,
Въ тебъ духътъ си
Окрилихъ! . . .

Идва есенъ
Съ дъждъ и хладъ,
Тебъ сломи ще
Листопадъ!

И ще бждемъ
Въ самота,
Доръ се пукне
Пролѣтъта.

И тогава
Всѣки день
Въ тебъ ще идвамъ
Пакъ засмѣнъ.

Въ тебъ да собирамъ,
Горо, азъ
Нови сили
Въвъ запасъ!

Люб. Бобевски.